

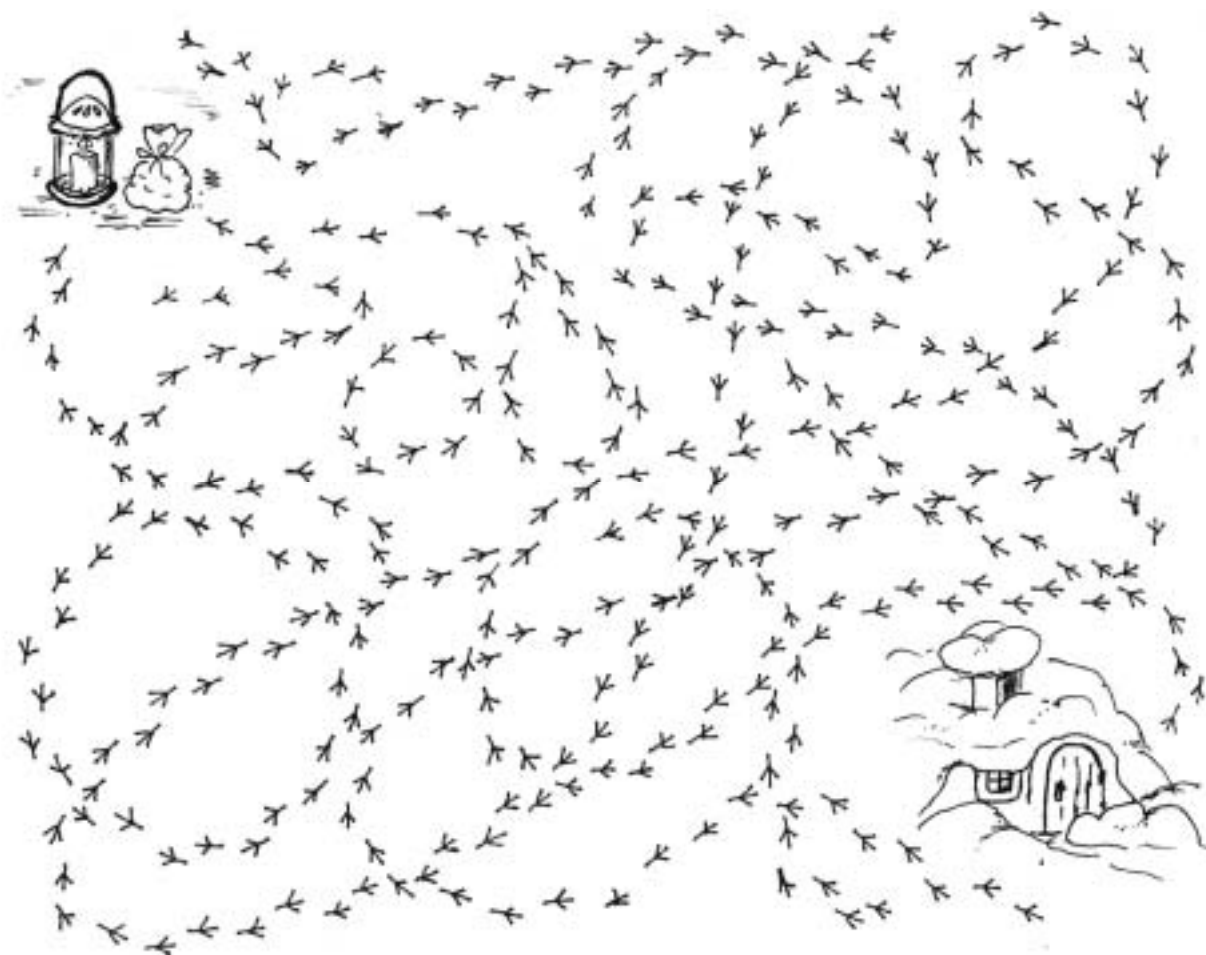
AHOJ DĚTI!

Letošní leden nám opravdu ukázkově představil zimu – sníh a mráz, závěje, ale i krásnou, sluncem zalitou, zasněženou přírodu. Za pár dnů začne únor – další zimní měsíc. Jestli také on přinese poctivou zimu, teprve uvidíme. Zasněžená krajina vypadá jako oblečená do bílého šatu, často i krajkového. Velmi zajímavé je pozorovat všechny stopy a stopičky, které ve sněhu zůstávají. Každý krok je najednou čitelný. Vidíme, kde poskakoval drobný ptáček a kde naopak prošel velký člověk.

V našem bludišti jsou také stopy – malé ptačí stopičky. Vedou mezi závějemi, zavátými kořeny a v hlubokém sněhu. Je jich ale příliš mnoho a není snadné najít cestu k nemocné myšce. Je schovaná pod sněhem ve své komůrce. Nachladila se, protože jí zhasla svíčka a nemohla si zatopit. Čeká na pomoc od kamarádů a léky na uzdravení. Pomůžete jí? Je třeba najít cestu v bludišti stop a přinést myšce lucerničku se svíčkou a vitamíny na vyléčení.

Nemocná myška nám má dnes připomenout Světový den nemocných, který připadá na 11. února. Chceme při modlitbě pamatovat na všechny nemocné děti. Nejen na nemocné spolužáky, kteří se za pár dnů vrátí do lavic, ale hlavně na ty děti, které se perou s nějakou závažnější nemocí, jejíž léčení trvá velmi dlouho. A především prosíme za ty děti, které v boji se svou chorobou nemohou zvítězit. Mysleme na ně nejen 11. února, ale zkusme třeba každý únorový den.

Myška potřebuje také teplo a světlo – svíčku s plamenem. To je další symbol, který upozorňuje na událost Uvedení Páně do chrámu. Tento svátek nazýváme také Hromnice a slavíme ho 2. února. Svíčka nám připomíná, že Pán Ježíš přišel, aby byl pro nás všechny světlem...

(Otazníček)

PRO STARŠÍ:

V silničním provozu nám slouží k orientaci dopravní značky. Je třeba vědět, kde zastavit a dát pozor. Podobné je to i v životě. Dokud jsme zdraví, vše bereme samozřejmě, máme plno plánů a ani nás nenapadne, že by se neměly vyplnit. Ale může se objevit nemoc – lehká, která nás zastaví jen na několik dnů, a pak se vracíme zase zpět do koloběhu života. Pokud však přijde těžší nemoc nebo dokonce úraz, jakoby se rozsvítila velká červená „stopka“. Musíme zastavit – úplně! Ve vteřině je vše jinak, je čas začít uvažovat, proč se to stalo, otevírá se prostor k modlitbě, k opravdovému rozhovoru s Pánem, k otázkám a hledání odpovědí. Najednou si člověk uvědomí krásu obyčejných věcí, které v přírodě během roku může nacházet, krásu života v jeho všednosti... Přesně tento pocit vyjádřila Luba Bártová pomocí veršů ve své Modlitbě z nemocnice.

Važme si zdraví, děkujeme za něj a modleme se za všechny nemocné lidi na celém světě.

Večerní slunce šípy svoje
střílí mi přímo do pokoje,
padají na tvář, na vlasy.
Podušku bílou, která chladí,
ruka má horká teskně hladí,
modlitbu šeptám si:

Živote postůj, proč tak spěcháš?
Je to tak málo, co mi necháš,
ach, nebuď tolik lakomý.
Proč mi vše bereš? Proč mě šidíš?
Víš, že se trápím, ty to vidíš.
Málokdo ví své jako my.

Ty víš tak dobře, co mi schází:
chci se zas projít po té hrázi,
kde cudně kvetou vstavače.
Když letní den mi hlavu zmámí,
chci znovu u nás nad lukami
zaslechnout píseň sekáče.

Smět znovu tíše, zbožně, kradí,
pokleknout zjara u kapradí,
když rozvíjí své spirálky.
Jen já a vítr, my dva, sami
chceme se toulat pasekami,
navlékat z jahod korálky.

S písničkou větru krok svůj sladit,
kaštánky lesklé v dlaních hladit,
v srdci mít světlo ohníčků,
když podzim lesklé mince razí,
a místo nich ti k nohám hází
jen hrsti drobných troníčků.

Snít, když kraj v bílém tichu dřímá,
a za oknem si meluzína
notuje hlasem molovým,
po bílém svahu dolů hnát se,
o každý metr s větrem rvát se,
bratřit se s vichrem ledovým.

Kam tolik spěcháš? Postůj ještě!
Chci znovu cítit vůni deště,
brouzdat si nohy v kaluži.
Ty víš, že máme staré dluhy.
Popřej mi ještě cípek duhy
a rosu na růžích.

(EJ)